

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΡΡ. ΛΑΒΕΝΤΑΝ

Ο ΘΥΡΩΡΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΑΣ

Ο Παπιλιόν ήταν θυρωρός στη μεγάλη εκκλησία της Άγιος Άννας, στην άνω συνοικία του Παρισιού, κοντά στα όχυράματα. Ήταν πενηντάρης, ψηλός, κλοσός, παλιός στρατιωτικός, γερός σαν ταύρος, με στρογγυλό πρόσωπο και μάτια άκακα.

Το 1870 ύστερα από τη πολιορκία του Παρισιού απ' τους Γερμανούς, επιθυμούσε πώς επρόκειτο να έκραγη επανάστασης εκ μέρους του λαού.

Ο κόσμος μαζετόταν, ρωτούσε τους αστυνόμους, μα κι αυτοί κουνούσαν το κεφάλι τους γιατί δεν ξέφανε τίποτα. Ρήτορες δημογορούσαν στις ταβέρνες για το συμφέροντα των εργατών.

Ο Παπιλιόν άκουγε απ' όλα τα στόματα : « Έθνοφρουρά, επανάσταση, εμφύλιος πόλεμος, 18 Μαρτίου... » μα δεν πίστευε τίποτε νόμιμα πώς επρόκειτο για κανένα κόλπο χρηματιστηριακό. Μα ένα πρωί καμιά δεκαριά άνθρωποι με κόκκινα ζουνάρια μπήκανε στην εκκλησία ζητώντας τον παπά, και δείξαν ένα χαρτί απ' την Νομαρχία που διάταζε το κλείσιμο της εκκλησίας. Άρχισαν φωνές, φτυσίματα μέσα στην εκκλησία, πήραν όλα τα χρήματα απ' το παγκάρι και φύγανε χωρίς να πειράξουν κανένα.

Άμα φύγανε, ο παπάς βγήκε από το υπόγειο πούταν κρυμμένος, πήρε με τη βοήθεια του Παπιλιόν όλα τα πολύτιμα κειμήλια και πήγε να κρυφτεί στο σπίτι μιας γριάς που δέχτηκε να τον κρύψει. Ο θυρωρός κλείδωσε καλά τις πόρτες της εκκλησίας με σύρτες και κλειδιά παλιού συστήματος.

Άμα τέλειωσε την δουλειά αυτή, ο Παπιλιόν άρχισε να σκέπτεται την κατάσταση.

Β.

Μα πέρασαν πολλές νύχτες και οι κομμουνιστάι ξεχάσανε αυτή την εκκλησία την χωμένη μέσα στα παλιά δρομάκια ; Πώς πέρασε ή φουρτούνα από πάνω της χωρίς να την βλάψει, κανένας δεν τόμαθε ποτέ αυτό. Ο Παπιλιόν βγαίνει το βράδυ πάντοτε στο δρόμο σαν κλέφτης, με παντούφλες, μιλούσε σιγά και σαν γριάζε προτιμούσε τα στενά δρομάκια ζούσε όμως με άγωνία...

Γ.

Ο καιρός περνούσε, ή μέρες κυλούσαν μέσα σ' αυτόν τον θλιβερό ένκευρισμό. Μιά μέρα που ο Παπιλιόν πήγε να ψωνίσει, ο ψωμάς του πεισε σ' αυτό του.

- Άυριο χωρίς άλλο !...
- Τι θέλεις να πής ;
- Έρχονται οι Βερσαλλιέροι.
- Ο Παπιλιόν έμεινε μ' ανοικτό στόμα.
- Ναι, αύριο θάρθουν και θα βάλουν τάξι στην πόλι... ξανάπε ο ψωμάς και πάρε περισσότερο ψωμί γιατί άπόψε θα κλείσω το μαγαζί και δεν ξανανοίγω.

Ο Παπιλιόν γύρισε ταραγμένος. Λιπόν ήταν άλήθεια ; Ή επανάστασης θα τελείωνε τέλος πάντων και δεν θάτανιά ύποχρωμένος να κρύβεται σαν ληστής ; Θα ξανάβλεπε το άσπρο κεφάλι του παπά, τον οργανοπαίκτη της εκκλησίας και τα κόκκινα φουστανάκια των παιδιών.

Την άλλη μέρα το πρωί τον ζήτησανε ή κανονίες. Μέσα στους δρόμους γινότανε μάχη. Ο ψωμάς δεν έλεγχελαστεί οι Βερσαλλιέροι — ο στρατός του κράτους — άρχισε νάρχεται και πολεμούσε με τους αντίρτες. Έλιπίδες και φόβοι σχίζανε την καρδιά του Παπιλιόν.

Ορθιος σε μιá γωνιά της εκκλησίας άκουγε τις τουφεκιές που πλησιάζανε όλοένα. Άμα άρχισανε ή κανονίες γονάτισε απ' τον φόβο του !... Σκοτώνόντανε στη συνοικία του, και πίσω στα όχυράματα το αίμα έτρεχε σαν ποτάμι· θα σκοτώναν και γυναίκες και παιδιά γιατί παρασχιτικές φωνές ξεσχίζανε τον άέρα σε κάθε στιγμή. Άξαφνα τα τζάμια των παραθυριών φωτισήκανε απ' την πυρκαϊά και τις λάμψεις των πυροβολισμών.

Τότε ο Παπιλιόν από ύπερφηάνεια στρατιωτική και θρησκευτική άπεφάσισε να στολισθ ή και να παρασταθ ή στον θριαμβευτικό έρχομό των άνδρειών Βερσαλλιέρων που ήρθανε να βάλουν τα πράγματα στη θέσι τους. Φανταζότανε ο μακομοίρης πώς οι νικητάι με μουσικές θα ξαγαφέρνανε τον παπά και όλο το προσωπικό !...

Έβγαλε απ' ένα σεντούκι τα φορέματά του, φόρεσε τις ψηλές

άσπρες κάλτσες, τα λουστρίνια του, μα φορεσιά της εποχής Λουδβίκου 14ου με γαλόνια και δανιέλλες, έβαλε τη βελούδινη ζώνη του με το σπαθί και πήρε στο ένα χέρι το μπαστούνι του, και στ' άλλο ένα άλλο σαν δόρυ ! Κάθησε ήσυχα με το φτερωτό καπέλλο του περιμένοντας, σαν να σήμαιναν οι καμπάνες της Κυριακής του Πάσχα !...

Τώρα ή μάχη γινότανε πίσω απ' την εκκλησία· ή σφαίρες τρομπουσάνε τα τζάμια και πέφτανε πάνω στο πλακοστρωμένο πάτωμα. Ανό κουκουβάγιες τρομαγμένες στριφογυρίζανε μπροστά στο Ίερό. Ο Παπιλιόν κύτταζε και άκουγε.

Άξαφνα ή μεγάλη πόρτα κλονίστηκε από πάνω ως κάτω απ' τις κοντανιές. Και μέσα σε φωνές άγριες και κατάρες ξεχώριζαν αυτά τα λόγια.

- Άνοιξατα !... την πόρτα, για όνομα του θεού !... Τ ήν πόρτα γρήγορα !

Ο Παπιλιόν έτρεξε και ρώτησε συγκινημένος αν' τη χαρά του.

- Ποιός είνε εκεί ; Οι Βερσαλλιέροι ;
- Μα κανείς δεν άπάντησε.
- Οι Βερσαλλιέροι ! Ξαναρώτησεν ο Παπιλιόν.

Ή φωνές διπλάσιαστήκανε και κατανήσανε σαν ουρλιάσματα.

- Ναι... ναι !... Βερσαλλιέροι... Βερσαλλιέροι... άνοιξατε !

Μα έως ότου να βγάλη τους μεγάλους σύρτες και τις άλυσσιδες, ή πόρτα υπεχώρησε στα χτυπήματα, ή κλειδαριές γίνανε κομμάτια και τα φύλλα άνοιξαν με κρότο διάπλάτα.

Μέσα στο φως της πυρκαϊάς που έκαιγε τη συνοικία, ο Παπιλιόν είδε τους αντίρτες και τις γυναίκες με τα χέρια μαύρα απ' το μαρτύρι, με πρόσωπα κολασμένων που όργιάζανε μέσα στην εκκλησία !

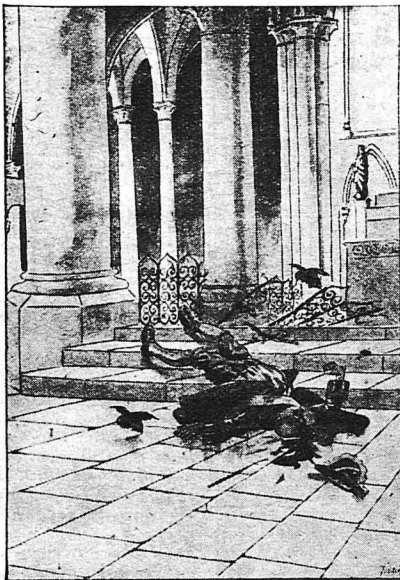
Σαν είδεν ο Παπιλιόν αυτούς τους κολασμένους να τρέχουν μέσα, θέλησε να φωνάξη « Ίερόσολοι !... », θέλησε να ουρλιάξη... να κλάψη... Σήκωσε τα χέρια του ψηλά, μα δεν πρόφθασε ν' άνοιξη τα χείλη του, ούτε να κίνη μιá χειρονομία... Ο χειμαρρός τον άναποδογύρισε και τον τράβηξε μαζί του.

Σε μιá στιγμή ο θυρωρός της εκκλησίας του θεού χτυπήθηκε, σπρώχτηκε πάνω σ' ένα νυχκίδωμα και με τη ραχή σπασμένη σήρθηκε πάνω στο πάτωμα απ' τους αντίρτες, σαν μιá σπασμένη κούκλα !...

Ύστερα από μιση ώρα σαν μπήκε με μεγάλη προσύλαξι στην εκκλησία το σώμα των Κυνηγών, την βρήκε άδεια και σιωπηλή, και άπορήσανε βλέποντας έσπλωμένο άνάσκελα μπροστά στο ιερό ένα κλοσό με κοντό πανταλόνι και με φορεσιά του μεσαιώνος !

Γύρω απ' το πτώμα του Παπιλιόν δυο κουκουβάγιες στριφογυρίζανε !

Henri Lavedan

Γύρω απ' το πτώμα δυο κουκουβάγιες στριφογυρίζαν.

ΤΟ ΠΕΙΟ ΒΡΩΜΙΚΟ ΧΕΡΙ

Ο μέγας Άμερικανός πολιτικός Δανιήλ Ρουέμστερ ήταν τρομερά άδέξιος και διηγούντι πολλά άστεία ανέκδοτα εις βάρος του. Την πρώτη μέρα που πήγε μθητής στο σχολείο έχρωσε το μελανοδοχείο του. Καθάρισε όσο μπορούσε, μα τον πήρε μουροδιά ο δόσκαλος του και του έταξε δέκα ζυλιές με το χάρκα. Ο φτωχός Δανιήλ προσπάθησε να κμψη το χέρι του κάπως παρουσιάζοιμο και ύστερα το άπλωσε για να δεχτή το φιλοδώρημα.

- Κύτταζε χέρι ; φώναξε θυμωμένος ο δόσκαλος. Άν σου βρής ένα πειό βρώμικο μέσα στην τάξη θα σου χαρίσω την τιμωρία.

Ο Δανιήλ τότε άμέσως σήκωσε το άλλο του χέρι που ήταν σε πολύ χειρότερη κατάσταση.

Ο δόσκαλος δε μπόρεσε να συγκρατήση τα γέλια, μα έτήρησε το λόγο του· και του χάρισε τις ζυλιές.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ έπειγόντως δωμάτιον μετά ή άνεν επίπλων δια σοβαρόν κύριον. Άπευθυνέντε σύνταξις «Μπουκέτου», 7-10 μ. μ.